

med de forbisprungne havde han ingen Medlidenhed. Nej, ganske vist, dem skal man ikke have Medlidenhed med, for det trænge de ikke til, og det kan i alt Fald ikke nytte dem noget. Men den ærede Minister maa huske paa, at det er den mellemgode, mellemduelige Del, der bærer og uddanner Hæren, det er det langt overvejende Tal. De andre ere kun et lille bitte Tal. Hvem er det nemlig, der vinder Sejrene i taktisk Henseende? Det er Geledet, det er Kaptajnskorpsen, Oberstløjtnanter til Nød, men først og fremmest Kaptajnskorpsen. Og de blive ødelagte ved denne Lejlighed, det maa man ikke glemme. Der er en Franskmand, der har sagt følgende: Giv mig en Hær med Generaler og Kaptajner, Resten kan jeg til Nød undvære. Naar beggø disse Dele ere gode, kan Sejren vindes. Det er en Overdrivelse, men den indeholder en Sandhed.

Vi ere enige om, at vi skulle have unge Generaler, i alt Fald yngre. I Fredstid er det imidlertid ikke det samme som i Krigstid. Under Krigsforhold tager man maaske slet ikke de Folk, der tilfældigvis sidde i Spidsen. Man er da ubunden i enhver Henseende i sit Valg, der er da intet Hensyn, der binder. Hovedsagen bliver tilbage, det store Kaptajnskorps, der bærer og leder Uddannelsen, der mere og mere i vort Land er gaaet over til at blive en pædagogisk Uddannelse og ikke blot er rent militær, der kun bestaar i simpel Kommanden. Ødelægger og demoraliserer man dette Korps, har man med det samme ødelagt en stor, opdragende Faktor ikke alene for Hæren, men ogsaa for Befolkningen. Den Praksis, der havde udviklet sig i Avancementet fra Kaptajn til Oberstløjtnant, var fra 1867 det System, vi nu netop stode paa. Og hvad var der skabt derved? En flittig, velanset, nøjsom og stræbsom Officersstand, som er tilfreds og tillidsfuld overfor Hærelødsen. Og hvad tror Ministeren, at der vil blive af alle disse Egenskaber efter det ny System?

Jeg har en Gang sagt, at demokratisk er dette System mindst af alt i Verden. Jeg kan tilføje, at jeg ikke havde tænkt mig, at Ministeren vilde besvare den naturlige Utilfredshed med Systemet ud fra et rent militært Standpunkt og sige: I have at tie og lystre, for jeg har ingen Medlidenhed med dem, Systemet rammer! Der er imidlertid en anden Vej for disse, og den vil ogsaa blive anvendt af en stor Del efterhaanden, og det er at gaa sin Vej

i Tide. Og det turde være, at det endda ikke blev de ringeste, der valgte den Vej. Det bliver nemlig dem, som endnu have saa megen Karakter tilbage, at de tør vove i Tide at forsøge paa at skåbe sig en ny Livsstilling. Selvfølgelig er Dygtigheden det Moment, som maa tages i højeste Grad i Betragtning, men hvor er den haarfine Vægt, der tør skelne mellem den duelige og den meget duelige? Man har tidligere forlangt paa Forfremmelseslisterne, at det ikke var nok, at der stod „egnet“ — der er forskellige Vedtegninger: „egnet“, „meget egnet“ og „egnet udenfor Tur“ —, man forlangte, at Vedtegningen i det mindste skulde være „meget egnet“. Men man kan stille Fordringerne saa skarpt, man vil, med Hensyn til Duelighed, det maa være Regelen, at naar en Mand anses for udmærket duelig, skal han avancere, men vel at mærke efter Tur indenfor Duelighedsrækken.

Saa kommer det sidste Forsvar, den højtærede Minister fremførte for sit System: Forfremmelseslisterne. Ja, naturligvis maa han holde sig til Forfremmelseslisterne, det er der ikke noget at sige til; det er det eneste virkelige Holdepunkt. Men saavel den højtærede Minister som jeg ved, hvor lidt tilfredsstillende disse Forfremmelseslister ere i deres nuværende Form. Her er en Lejlighed, hvor det er rimeligt at fremføre dette. Jeg har altid kviet mig noget ved at røre ved dette Punkt, da jo mine Kolleger udmærket godt vide, at jeg er bleven forbigaaet. Jeg tror dog nu at have ført et Forsvar for Sagen i sin Almindelighed, saa man vil forstaa, at det ikke afficerer mig synderligt, at jeg ikke kunde findes brugelig. Hvor kan man overhovedet tro, at en Forfremmelsesliste, der holdes lukket og hemmelig, kan blive tilstrækkelig til derpaa at basere disse høje Avancementer? Absolut ikke! Thi hvad sker der ved denne Forfremmelsesliste? Systemet udvikler Angst og Feighed hos den Mand, som udfærdiger Listen. Han ved, at den anden ikke kan faa at vide, hvad han har skrevet, uden at der sker Indiskretioner. Dem sker der en Masse af mellem Aar og Dag, men det forbedrer ikke Sagen, at der kan ske saadanne Indiskretioner. Nej, dette System er i høj Grad uheldigt. Men jeg skal være den første til at indrømme den højtærede Minister, at det kan være vanskeligt at finde det, man skal sætte i Stedet, thi hvad man saa sætter i Stedet, bliver der selvfølgelig nogle Mangler ved det. Jeg vil dog tro, at man kan komme til et System, som maaske kan sammen-